

Секретарьтъ ѝ подаде писмото, изгледа я и скрито смигна на своя приятелъ.

Марта гледаше въ тавана. Кръвта бавно пръсна по лицето ѝ розови петна. Устнитѣ ѝ изтънѣха и се отвориха.

— Трѣбва да отида до дома. Ще се върна ей сега, — каза тя.

Марта замина следобѣдъ съ моторницата на Перикли, който превозваше пжтници. Избѣга. Не се обади на Богдана. Преди много месеци тя бѣ тръгнала отъ Созополъ съ ужасъ въ себе си отъ фабрикуитѣ на Бургасъ. Сега тя стоеше всрѣдъ препълнената съ чужди хора моторница, гледаше право къмъ родния си градъ и вѣрваше слѣпо въ своята сждба, въ която липсваха и фабрични комини, и стоманени вретена.

Богданъ бѣ морякъ. Единъ маякъ бѣ свѣтналъ въ неговия пжтъ и бѣ наново угасналъ. Колко маяци е свикналъ да отминава той въ живота си! Вечерята изпуши една кутия цигари. Нѣколко дни скита замисленъ по пристанището. А веднажъ, като се върнаха отъ морето, той помоли кръчмаря Стамо за листъ, пликъ и мастило и написа писмо за Марсилия.

По-късно той и Киро поговориха съ секретаря на дружеството.

Решиха отъ следния понедѣлникъ да откриятъ редовенъ рейсъ за Ропотамо, да возятъ туристи и лѣтовници, влюбени двойки и самотни скитници, които все по-пѣстро заливаха гарата, кея и гимиджийската скеля. Следъ два дни въ всички кръчми и кафенета повиснаха рекламки за тѣхния рейсъ. Отгоре бѣше фотографирана моторницата съ Богданъ на кърмилото и Киро предъ моторната каюта, отдолу разписанието и ценитѣ.